

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

Издаје Народно позориште у Београду

Рихард Вагнер

ХОЛАНЋАНИН ЛУТАЛИЦА

ПРЕМИЈЕРА

23. децембра у 19 часова | Велика сцена

ПРОСЛАВА ДАНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Поносни на дугу традицију

Свечаним програмом, који су водили Ненад Стојменовић и Златија Оцокољић Ивановић, Народно позориште у Београду је прославило 145 година постојања. Увод у прославу, према сценарију Жељка Хубача, почео је духовитим обраћањем, путем видео-линка, дугогодишњег водитеља ове прославе, Михаила Лађеца, који тренутно живи на Новом Зеланду. Наиме, он је изразио „протест“ зато што је његова маленкост „као неспорни бренд ове свечане академије“ замењена другим водитељем и предложио да се „поштујући свети принцип транспарентности“ по Закону о јавним набавкама „који је у протеклој години био од изузетне важности за функционисање савременог театра у циљу одабира најјекономичнијих уметника“, распише тендер

за датум прославе Дана Народнoг позоришта, те да се, у духу рационализације, мора водити рачуна који је датум најјевтинији! На ове његове речи је „реаговао“ Ненад Стојменовић, прочитавши саопштење ужег руководства ауторског тима прославе, надзорног и управног тела, у којем се констатује да је „Лађевац Михаило, размишљајући о партикуларним интересима“ покушао да угрози овогодишњу прославу, али му то није пошло за руком јер Закон допушта да се, до коначне одлуке на тендеру, настави досадашња пракса прославе Дана Народнoг позоришта, 22. новембра, али – у в.д. стању!

Након снажног аплауза који је публика упутила овом сатиричном уводу у прославу, уследила је пројекција документарног филма Петра Антоновића у којем је сликом дочаран део онога што је на уметничком плану урађено у протеклих годину дана. Представљени су нови наслови: „Антигона“, „Константин“ (копродукција са НП из Ниша), „Избирачица“ (копродукција са Позориштем „Бора Станковић“ из Врања), „Огвођена“, „Аида“, „Успаванка за Вука Ничије“ (копродукција са Град-театром Будва), „Бизарно“ (копродукција са Шабачким позориштем), „Дама с камелијама“, „In hoc signo“ и пре-

мијерне обнове – „Јесење цвеће“ и „Тесла или прилагођавање анђела“.

Прослави 17 векова од доношења Миланског едикта, Позориште је, осим поменутих премијерама „Константин“ и „In hoc signo“, допринело и великим наступима на отвореним сценама – наше поставке „Аиде“ у Виманијуму и спектакла „Constantinus Magnus“ на Нишкој тврђави, уз учешће нашег Оркестра, Хора, ансамбла Балета и балетских и оперских солиста.

Наше представе су учествовале на бројним домаћим и иностраним фестивалима и смотрема (Стеријино позорје, Град-театар Будва, Београдски фестивал игре, Битола Шекспир фестивал, Балет фест Сарајево, Интернационални фестивал класичног театра у Араду...).

(наставак на стр. 2 и 3)

Најбоља представа у периоду између два Дана позоришта је, по одлуци Управног одбора, Вердијева „Аида“, под диригентском палицом Питера Леоарда и у режији Огњана Драганова.

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ Вечерње **НОВОСТИ**

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

НАГРАДА ЗА САНИРАЊЕ ПОЖАРА

По одлуци Управног одбора Награда за изузетно значајан Покупан радни допринос додељена је Дејану Павловићу, Браниславу Матићу, Десимиру Симовићу и Милану Сентићу из Групе за обезбеђење и ППЗ – за квалитетно обављање послова и храбро реаговање приликом гашења пожара на Великој сцени, али и декоратерима Зорану Мирићу, Зорану Бошковац, Нинославу Стевановићу, монтерима Милинку Радвановићу, Зорану Ђорђевићу, радницима у Служби одржавања Божидару Петровићу, Зорану Јанковићу, Озрену Огњеновићу, Милутину Филиповићу, радницима у сектору расвете Миодрагу Миливојевићу, Наиту Илијазиу, Влади Маринковском, Игору Вукојевићу, Александру Вучковићу, Милану Коларевићу, Драгану Булатовићу, Дејану Ташину, Борису Вуловићу, Предрагу Стојчевском, Александру

Милановићу, Љубомиру Јовановићу, Горану Мишковићу, транспорттерима Радисаву Момировићу, Драгиши Момировићу, Срђану Димитријеском, Небојши Ђорђевићу, Зорану Јовановићу, Драгану Маринковићу, Слободану Маринковићу, Живораду Петровићу, Миломиру Чолићу, Заиму Алишановићу, Драгану Живановићу, Горану Живојиновићу, Милану Момировићу, те радницима у заједничким службама Владану Јоксићу, Влади Огњеновићу, Александару Лудајићу – за залагање у санирању последица пожара.

ПОХВАЛЕ

Одлуком Управног одбора, Јавне похвале Народног позоришта су добили глумци Нела Михаиловић и Борис Пинговић, солиста балета Сања Нинковић, костимограф Катарина Грчић Николић, сценограф Мираш Вуксановић, шеф службе за продукцију, домаћу и међународну сарадњу Милорад Јовановић, пословни секретар управе Борика Ивић, самостални организатор Опере Љиљана Миловановић, суфлер Дрме Даница Стевановић, оператер на фотокопир апарату Стојанка Мрдак, кафе куварница Фатима Ахметовић и декорска радионица.

СРЕБРЊАЦИ

Сребрњак за дугогодишњи допринос Народног позоришту управник је ове године доделио помоћнику директора Техничког сектора Ивану Јањићу, флаутисти Братиславу Ђурићу и главном мајстору за климатизацију, грејање и хлађење Милутину Филиповићу.

ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ

Златне значке за 20 година рада у Народног позоришту добили су Дејан Савић, Душанка Стојановић Глид, Константин Костјуков, Денис Касаткин, Ана Павловић, Лидија Дармановић, Бојана Леко, Гордана Јанковић, Сања Томић, Ђорђе Павловић, Марио Белоти, Милош Јовановић, Малиша Ђурашиновић, Зоран Станишић, Гордана Оташевић, Мејра Ахметовић, Радмила Марковић, Миодраг Цамбас, Живојин Маринковић, Милорад Пантелић, Предраг Белић, Милутин Филиповић, Александар Јовановић, Божидар Петровић, Милан Шпијунковић и Раде Вељковић.

ПОВЕЉЕ ПЕНЗИОНЕРИМА

Ове године у заслужену пензију су отишли: Вера Мирновић Микић, Бранислав Косанић, Дејан Миладиновић, Марко Николић, Добрила Ђирковић, Марија Вјештица, Милован Здравковић, Десимир Живановић, Никола Восполит, Миливоје Стевановић и Љубивоје Савић.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Нису изостале ни награде. Агенција „Музика класика“ је Позоришту доделила Награду за изузетан допринос класичној музици, а Академија уметности – Свечану плакету, драма „Женски оркестар“ је освојила Grand prix Фестивала „Театар у једном дејству“ у Младеновцу, Бојана Никитовић је добила Стеријину награду за костимографију „Константина“, а та представа је награђена и за сценографију. Глумац Ненад Стојменовић је лауреат награда „Петар Банићевић“ и „Милош Жутић“, док је Плакета „Жанка Стокић“ припала глумици Наташи Нинковић. Награду „Златни беоцуг“ је добио ансамбл представе „Кир Јања“, примадона Милка Стојановић је лауреат признања „Изванредни Златни беоцуг за животно дело“, солиста балета Јован Веселиновић је добитник Награде „Терпсихора“, а његовој колегиници Бојани Жегарац је припала Награда „Радомир Вучић“. Међу награђенима су и Јован Тарбук (Награда за дизајн логотипа на Светском такмичењу у дизајну Niibbrand 2012, у Пекингу), продуцент у аудио-видео студију Петар Антоновић (Награда за музику на

Фестивалу „Јоаким Вујић“), реди-тељка Тања Мандић Ригонат (награде „Вељко Маричић“ и „Далибор Форетић, на Фестивалу у Риједи), глумица Нела Михаиловић („Царица Теодора“ за најбољу главну женску улогу, као и награде публике – за глуми-

за животно дело, коју додељује УБУС), глумци Иван Босиљчић и Небојша Дугалић (Стеријине награде), извршни директор Народног позоришта Јасмина Зотовић (Златна значка КПЗ Србије)...

У протеклој години је обележено и неколико јубилеја: 20 година од премијере „Кир Јање“ и 15 година од премијере „Загонетних варијација“, „Лажа и паралажа“ је прославила стото, а „Мали брачни злочини“ и „Трубадур“ педесето извођење.

Нажалост, период од прошлог Дана позоришта памтиће се и по томе што су нас заувек напустили: Ксенија Јовановић, Чедомир Драгичевић, Миомир Ценић, Милорад Мишковић, Бошко Војковић, Лазар Стреоски и наш дугогодишњи сарадник, Радомир Поповић.

Пре традиционалне церемоније доделе признања Народног позоришта, извршина директорка Асоцијације „Жена плус“ Дубравка Малохоић, уручила је Дејану Савићу слику „Кармен у покрету“, академске сликарке Мирјане Бановић.

У име Управног одбора, награде и признања је уручивао пред-

Говорећи на прослави, Савић је објавио да од сада Оркестарска сала носи име Душана Миладиновића, Хорска сала се зове „Милан Бајшански“, а Студио за дизајн светла „Лазар Стреоски“, док је за Велику сцену предложио име „Бранислав Нушић“.

цу вечери и за најпопуларнију глумицу – на Филмским сусретима у Нишу), балерине Сања Нинковић и Ивана Савић Јаћић (Награда „Смиљана Мандукић“ за најбољу плесну интерпретацију), примабалерина Душка Драгичевић и првак балета Константин Теша (Награда

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ПРЕМИЈЕРНО ИЗВЕДЕНА ДРАМА „СРПСКА ТРИЛОГИЈА“

ПОВОДОМ СТО ГОДИНА ОД ПОЧЕТКА

На Дан Народног позоришта, на Великој сцени је премијерно изведена драма „Српска трилогија“, рађена по роману Стевана Јаковљевића, у драматизацији Миодрага и Светолика Никачевића, а у адаптацији Славка Милановића и режији Славенка Салетовића. У овој представи улоге су остварили Вук Костић, Иван Босиљчић, Вук Салетовић, Бојан Кривокапић, Павле Јеринић, Миленко Павлов, Радван Миљанић, Бошко Пулетић, Андреја Мари-

седник Радослав Павловић. Највеће признање које ова Кућа додељује, Плакета Народнoг позоришта, уручена је дугогодишњем прваку и некадашњем директору Балета, сада у пензији, Душану Симићу, као и пословном партнеру Позоришта – Саобраћајном предузећу „Ласта“. Најбоља представа у сезони је Вердијева „Аида“ у режији Огњана Драганова, а Награде за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења су добили Миодраг Кривокапић за улогу Константина у истоименој представи, Тамара Пинговић за улоге Китри и Гамзати у балетима „Дон Кихот“ и „Бајадера“, Сања Керкез за Солистички концерт у Народном позоришту, Јасмина Трумбеташ Петровић за улогу Аиде у истоименој опери и укупни допринос репертоару, те Марија Вицковић за улогу Маргарите Готје у „Дами с камељама“. Годишњу Награду је добили и Кројачка радионица, као и група радника који су гасили пожар на Великој сцени и санирали његове последице, а Павловић је уручио и Јавне похвале.

В.д. управника Дејан Савић је уручио Печат поводом посебног доприноса животу и раду Народнoг позоришта, који је ове године добило троје нових пензионера – првак Дрaме Марко Николић, првакиња Оперe Вера Мирановић

Круна свечаности је додела Награде „Рашиа Плаовић“, за најбоље глумачко остварење на београдским сценама између два Дана позоришта, коју је ове године добио Војин Ђетковић за улогу Отела у истоименој представи, у режији Милоша Лолића и продукцији ЈДП-а. У име Жирија, који су чинили Рашко В. Јовановић, Ана Григоровић, Славко Милановић и Бобан Јефтић, Плакету са Плаовићевим ликом му је уручио прошлогодишњи лауреат и председник Жирија Игор Ђорђевић. У образложењу које је прочитао Ђорђевић, између осталог стоји да „у Лолићевој веома стилизованој представи, устројеној визуелно јаким симболима и лишеној свега показивачког али и подразумеваног, Ђетковићев Отело зачуђујуће брзо и лако успева да оствари фину комуникацију али и идентификацију са публиком. У оваквом позоришном остварењу, лишеном и назнаке ситног реализма, којим се глумци обилато користе не би ли досегли аутентични унутрашњи живот лика, Војин Ђетковић готово поигравајући се остварује истинску глумачку бравуру. Он свог Отела гради пажљиво одабраним и разноликим средствима, од крупних сирово обрађених реченица једног војсковође, преко нежног и страшно заљубљеног чак и инфантилног мужа, па до најтамнијих сумњи и страшних нијанси таме у коју упада, да би завршио свирепим убиством своје највољеније. Глумачки покрет, говор, аутентичност емоција, сценска артикулација трагедије овог великог Шекспировог лика, чине да гледамо Отела који није у сенци харизматичног зла једног Жага. Не само због величине и значаја, већ много више због начина приступа и интерпретације улоге, Војин Ђетковић овим најзначајнијим остварењем у својој богатој позоришној каријери заслужује да се нађе у одабраном друштву добитника ове награде. Његов досадашњи професионални рад, али и достојанствено и господско држање ван сцене, служе на част глумачкој професији“.

Микић и редитељ Оперe Дејан Милановић, као и компанија „Теленор“. Савић је уручио и Сребрњаке, затим Златне значке за 20 година рада у НП и Повеље радницима који су отишли у пензију. Том приликом, он је истакао да цео колектив може бити поносан на 145 година дугу традицију ове куће, као и на своје резултате у протеклој сезони.

■ Микојан Безбрадица ■

ПО РОМАНУ СТЕВАНА ЈАКОВЉЕВИЋА

Првог светског рата

чић, Зоран Ђосић, Слободан Степић, Милош Ђуровић, Стефан Бузуровић, Иван Заблаћански, Вахид Џанковић, Борисав Миљковић и Никола Радека, а поред публике у препуној сали, у којој су биле бројне личности из политичког, јавног и културног живота, ово остварење су могли да виде и ТВ гледаоци путем директног преноса на Другом каналу Радио телевизије Србије.

Радња комада, који је настао драматизацијом једног поглавља „Трилогије“, одиграва се у време пред сам пробој Солунског

фронта и прати елитну чету добровољачког одреда српске војске која се већ две године налази на стотинак метара од бугарских јединица. Представа, по речима редитеља, нема амбицију да подучава или да се бави политиком, већ жели да укаже на људе који су имали осећај нација, части, поштења, жртве, свесни да ће изгубити главу. В. д. директора Дрaме, Спасоје Ж. Миловановић, изјавио је да је „Српска трилогија“ омаж некадашњој представи „На леђима јежа“ из 1938, њена адаптирана верзија, а в. д. управ-

ника Народнoг позоришта, Дејан Савић, подсетио је да Кућа овом представом започиње обележавањем стогодишњице почетка Првог светског рата.

У ауторској екипи су сценoграф Борис Максимовић и ко-сценoграф Тијана Траиловић, костимограф Катарина Грчић, композитор Мирољуб Аранђеловић Расински, др Љиљана Мркић Поповић је поставила сценски говор, Ферид Карајица сценски покрет, а дизајн звука – Владимир Петричевић.

■ Микојан Безбрадица ■

ДЕЦЕМБАР 2013.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић
• МИРА СТУПИЦА – ГЛУМИЦА ВЕКА,
аутор мр Ксенија Шукуљевић Марковић,
изложба остварена у сарадњи са МПУС

СЕЋАЊЕ

5. 12 | 18.00 МИЛАН ЂОКОВИЋ – 20 година од смрти

ИЗЛОЖБА – ОТВАРАЊЕ

9. 12 | 19.00 БИСЕРКА ЦВЕЈИЋ – ВЕРДИЈЕВА ХЕРОИНА, поводом 90. рођендана и 35 година педагошког рада,
аутор Драган Стевовић

ОТВОРЕНА ВРАТА

14. 12 | 12.00

КОНЦЕРТИ

15. 12 | 18.00 СОЛИСТИЧКИ КОНЦЕРТ НАТАШЕ ТАСИЋ КНЕЖЕВИЋ

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ

22. 12 | 18.00 ДУО ДОЛЧЕ
26. 12 | 18.00 ВИОЛИНА, МОЈ ИНСТРУМЕНТ

ЛАЗА & ВИЛ РАЗГОВОРИ

16. 12 | 18.30 МУЗИКА У ХЕНРИЈУ ШЕСТОМ,
у организацији Фондације „Лаза Костић“,
гост Бора Дугић

МОДНА РЕВИЈА

17.12 | 20.00 ПРИНЦЕЗЕ БЕЛИХ НОЋИ

АРТ ФАНТАЗИЈА

18. 12 | 18.00 Јавно снимање емисије,
аутор Марина Стефановић

ВЕЧЕ ПОЕЗИЈЕ

21.12 | 18.00 Стихове говоре драмски уметници
Нела Михаиловић, Борис Пинговић,
Небојша Дугалић и Драган Николић

ПРЕДАВАЊЕ

27. 12 | 18.00 Гордана Крајачић: „Вагнеров Холанђанин луталица“

Музеј Народнoг позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НАШИ СИНОВИ

Другог новембра су почеле припреме представе „Наши синови“, по драми Војислава Јовановића Марамбоа, у адаптацији и режији Тање Мандић Ригонат. Премијера је планирана за 24. јануар на Сцени „Рашиа Плаовић“.

Улоге тумаче Миодраг Кривокапић, Олга Одановић, Наташа Нинковић, Милутин Милошевић, Ненад Стојменовић, Бранко Видаковић, Предраг Васић, Марко Јанкеић, Вјера Мујовић, Бранка Петрић, Зоран Ђосић, Бојана Бамбић и Љума Пенoв.

М. Б.

УСПЕХ У РУМУНИЈИ

Протекле недеље су у румунском граду Крајова боровили солиста Оперe Драгољуб Бајић и диригент Дејан Савић, где су учествовали на 40. међународном фестивалу „Елена Теодорини“ у истоименом националном оперском театру. Маестро Савић је позван да у мају диригује Вердијеву оперу „Отело“ на реномираном Фестивалу Вилијама Шекспира.

Р. П. Н.

ВЕЧЕ ПОЕЗИЈЕ

У Музеју Народнoг позоришта ће 30. новембра бити одржан први тематски програм из новог циклуса „Вече поезије“, у оквиру којег ће наши глумци говорити стихове најпознатијих светских и домаћих песника различитих епоха. Три песме по свом избору казиваће Стела Ђетковић, Марија Вицковић, Небојша Кундачина и Иван Босиљчић.

М. Б.

СЕЋАЊЕ НА МИЛАНА ЂОКОВИЋА

О великану

Милан Ђоковић је био публициста и књижевник, аутор и уредник публикација о позоришту, преводилац, драмски писац и редитељ. Рођен је 1908. у Београду, где је касније и дипломирао југословенску књижевност.

Пре Другог светског рата је био новинар „Правде“ и „Ошишаног јежа“, а после ослобођења учествује у обнављању листа „Политика“. Пажњу књижевне и

уметничке јавности задобија драмом „Бродоломници“, објављеном 1932. у часопису „Мисао“, после које следе други позоришни комади али и романи: „Девет ноћи до зоре“, „Вождова несаница“, „Земља мала а граница много“, „Онај стари Београд“, затим студија „Бранислав Нушић“, те бројни есеји и други написи са темама из области културе и уметности.

Ђоковић је био веома ангажован у друштвено-културним делатностима – један је од оснивача Вукове задужбине и Задужбине Иве Андрића, као и Културно-просветне заједнице Београда чији је био и први председник, а био је председник и Културно-просветне заједнице Србије, Српске књижевне задруге и савета многих културних и издавачких установа: Вуковог сабора, Нолита, Великог школског часа... Читаву деценију је био на челу Коларчевог народног универзитета. Одликован је Орденом заслуга за народ са златном звездом, као и Савезном наградом за режију Владе ФНРЈ, Вуковом наградом и другим признањима.

Наше позориште Милан Ђоковић је задужио на много различитих поља. У Народном позоришту, у којем је касније готово деценију

и по био директор Дrame, најпре се јавља као аутор комада „Договор кућу гради“, а потом и драмских текстова „Раскрсница“, „После љубави“ и драматизације „Зоне Замфирове“, те као коаутор (са Рашом Плаовићем) драма „Вода са планине“, „Растанак на мосту“ и комедије „Кад је среда – петак је“. Био је и редитељ – на сцену Националног театра је поставио своју „Раскрсницу“ и „Зону Замфирову“, али и Шекспировог „Отела“, комедију Шарла Вилдрака „Три месеца затвора“, Јакшићевог „Станоја Главаша“ и „Ливницу“ Ота Бихаљија Мерина, док режију шаљивог комада „Дорћолска посла“ који је написао Чича Илија Станојевић, потписује са Рашом Плаовићем, а поставку Куленовићеве „Вечере“, са редитељем Браславом Борозаном. Ђоковић је и преводио за потребе театра: три драме Максима Горког – „Малограђани“, „Деца сунца“, „На дну“ – па „Руско питање“ Константина Симонова, као и нека за театар значајна теоријска дела међу којима је свакако најзначајнији „Систем“ Станиславског. Био је и један од оснивача и први директор Драмског студија – пр-

У Музеју Народног позоришта ће 5. децембра у 18 сати бити обележено двадесет година од када нас је напустио позоришник посебног кова, Милан Ђоковић. Организатор догађаја, Фондација која носи његово име, припремила је премијерно емитовање кратког филма о Ђоковићу, а посетиоци ће на поклон добити и књигу „Траг времена – разговори са Миланом Ђоковићем“ аутора Милоша Јевтића. Сећања на овог ствараоца и прегаоца ће, између осталих, евоцирати његов син Душан Ђоковић и некадашњи директор Дrame Миодраг Илић.

ве послератне глумачке школе. У пензију је отишао са позиције управника Југословенског драмског позоришта.

Милан Ђоковић је преминуо у родном граду, 5. децембра 1993, а његово име данас носи Фондација коју је основао син овог писца, ерудите и позоришног посленика, иначе позоришни продуцент и руководилац Академије уметности, Душан.

■ Јелица Стевановић ■

ИНТЕРВЈУ | БИСЕРКА ЦВЕЈИЋ

Песма и чежња су ме вра

Десет година у Опери Народног позоришта, осамнаест у Бечкој државној опери (само ту је остварила 25 улога и више од 370 сценских наступа), три у Опери ХНК у Загребу. Па Метрополитен, Скала, Ковент Гарден, Болшој театар, веронска Арена, напуљски „Сан Карло“, Театар „Колон“ у Буенос Аиресу... Антологијске креације Вердијевих хероина – Амнерис у „Аиди“, Ацучена у „Трубадуру“, Еболи у „Дон Карлосу“... Незаборавна Кармен. Изванредне водеће мецосопранске роле у „Вертеру“, „Самсону и Далили“, „Адријани Лекуврер“, „Хофмановим причама“, „Валкирама“, „Тристану и Изолди“... А онда: двадесет година на Факултету музичке уметности у Београду и на Академији уметности у Новом Саду као професор соло певања, руководилац оперских студија у Народном позоришту, на Академији БК, у Опери и театру „Мадленианум“, од 2011. професор емеритус... А како је све почело, Бисерка Цвејић се присећа за Позоришне новине.

Реците нам, на деведесети рођендан, нешто о свом детињству.

Рођена сам у Далмацији у месту Крило Јесенице, између Сплита и Омиша 1923, али смо се 1925. иселили у Белгију. Мама је била домаћица, а тата морнар и пошто је био неписмен, морао је да ради као рудар. Имала сам два млађа брата, Анту и Бранка. Родитељи су узели у најам велику кућу, па су собе издавали фабричким радницима или рударима Далматинцима, а мајка је свима кувала. Отац је 1942. погинуо у рударској несрећи, 800 метара испод земље.

Када се и како родила љубав према певању?

Расла сам уз далматинску песму, од јутра до мрака сам певала свуда, на улици, код куће, у цркви. Једном је оргуљаш из цркве (моји су били католици) рекао тати како би требало да учим певање и да би се они побринули за стипендију. „Моје дите да буде курба!“, ужаснуо се отац и одбио. За њега је певачица била „курба“. Али, у мени се љубав према певању све

Метрополитен опера у Њујорку је позоришница њених највећих успеха и признања: стару кућу је 1966. затворила учешћем на завршном концерту, а неколико месеци касније отворила нову зграду наступом у опери „Ђоконда“.

више развијала. Помишљала сам да постанем певачица „забавне музике“. За оперу нисам знала, иако сам певала неке оперетске арије које сам чула на радију. Деца исељеника су се окупљала у удружењу „Слободна Југославија“ и ту смо направили хор и давали концерте по целој Белгији. Ја сам дириговала и певала други глас, све само по музичком инстинкту... Сада ми није јасно одакле ми та храброст.

У домовину сте се вратили после ослобођења...

У то време је културни аташе наше амбасаде била Мунира Карахасановић која ме је учила да певам неке мени нове песме, партизанске, и тада ми се родила жеља да се вратим у Југославију. Фолклор КУД „Иво Лола Рибар“ је гостовао 1945. и са њима је наступио Мирослав Чангаловић. Кад сам их чула, свима сам рекла: „То су прави Југо-

словени, а не ви. Ја морам са њима да се вратим“. Симонути, који је тада дириговао октетом певача из Словеније, рекао ми је да ћу моћи да се вратим ако научим да говорим „р“.

Да ли је у то време било лако вратити се?

Отправник возова који су слали УНРА пакете је био амерички војник Џо из Њу Џерсија, који ми се удварао и чак ме је заприсио. Убацио ме је у вагон, запечатио га, и нико осим машиниста то није знао. На граници у Јесеницама ме је задржала полиција, причала сам неки искварени далматински језик, у пратњи два милиционера сам спроведена у Загреб, у камп за репатријацију, где сам три дана чекала

да ме провере и пусте. Прво сам отишла рођаку у Загреб, али није ми се тамо остајало и убрзо сам кренула за Београд. Једино што сам имала код себе је била

Еболи у „Дон Карлосу“

МУЗЕЈИ И НАЦИОНАЛНИ ТЕАТАР

ТИЛЕ У ДОМОВИНУ Две нове изложбе

адреса Наде из фолклора. Уз помоћ два војника сам успела да је пронађем, сви су ми се веома обрадовали и после неколико дана ме одвели у тадашњу организацију омладине. Ја сам била први исељеник, омладинка. Почела сам да радим као преводилац, јер ми је француски, практично, био матерњи језик.

А певање?

Отишла сам у „Лолу“, тамо упознала Наду Колаковић која је говорила француски и ускоро ме позвала да живим код њих, у Улици краља Милутина. Код тетке Даре Колаковић сам провела дивних седам година. У једној соби смо спавале нас четири, научила сам много обичаја, између осталих и да фарбам јаја за Ускрс. Захваљујући Нади сам примљена у хор КУД „Иво Лола Рибар“, којим је руководио најбољи хорски диригент кога смо

вести да гледам Пучинијеве „Боеме“ и испричала ми садржај. Ја сам очекивала да ћу видети певаче као на филму, али ни Родолфо ни Мими нису одговарали мојој представи о овим ликовима, све ми је било смешно, певање поготово, и кажем Нади да ја то не могу, да ме је срамота да се тако дерем.

Ипак сте почели да учите...

Убедила ме је тако што ми је рекла да се певање учи два пута недељно, по један сат. Друге предмете није помињала... За пријемни ме је спремао Слободан Крстић. Примљена сам и упутили су ме на професора Ријавца, јер је знао француски. Он је био диван човек, тактичан, изврстан педагог, био ми је као отац, његова породица ме је прихватила. И данас сам у контакту са његовом кћерком Татјаном и њеном породицом. Сећам се једне непријатне сцене са часа. Спремала сам са професором прву арију Ацучене из „Трубадура“ и отишла сам у позориште, где је ту улогу певала чувена Меланија Бугариновић. Помислила сам да оно што ја радим не ваља и сутрадан сам на часу почела да „фарбам“ глас имитирајући Меланијину тамну боју. Професор се запрепастио, зауставио ме и питао шта то радим, а ја му, несвесна да га тиме вређам, кажем да мислим да није добро како певам код њега, јер сам била на представи и чула Меланију. Он је поцрвенео, али ми је смиреним тоном рекао: „Е, моја Бисерка, Ви никад нећете бити као Меланија. Ви немате тај глас. Али са Вашим гласом, ако будете правилно певали, можете бити већи од Меланије!“

А чика Душко?

Професор Ријавец је побркао часове и мислио да треба ја да дођем, али се појавио Душан Цвејић. „А где је Ваша Бисерка?“, питао је. Душко му је одговорио да ја нисам „његова“. После мене пита: „А где је Ваш Душко?“ И тако неколико пута. Онда ме је Душко питао – кад нас је Ријавец већ спојио, што не бисмо пробали. И тако се од Ријавцеве „грешке“ родила љубав – љубав мог живота.

■ Драган Стевовић ■

Примадона и професор
Емеритус Бисерка
Цвејић ове године прослава
90. рођендан и 35 година
педагошког рада. Тим поводом
Народно позориште
приређује концерт
„Професорки, са љубављу“
на Великој сцени 9. децембра
у 20 часова, а исте вечери
у 19 часова у Музеју
Народног позоришта ће бити
отворена изложба
„Бисерка Цвејић – Вердијева
хероина“, аутора Драгана
Стевовића.

имали, Милан Бајшански. Мој први соло је био у Мокрањчевој V руковети „Болен ми лежи Миле Попјорданов“. Други соло је певао Душан Цвејић. Убрзо су схватили да ја нисам за канцеларијски рад, по цео дан сам певала... Тако ми је Брана Перовић понудила стипендију за учење певања – да будем

оперска певачица. То ми је било чудно: нисам знала да се певање учи, мислила сам да знам да певам, а нисам знала ништа је опера. Пожалила сам се Нади, она се насмејала и рекла да ће ме сутра од-

поводом премијере „Српске трилогије“, кустос Музеја Народног позоришта Ана Томић је припремила изложбу „Народно позориште уочи Првог светског рата“, уз велику помоћ колега из старије институције, Музеја позоришне уметности Србије (МПУС). Међу експонатима су и неки од плаката наших представа из година пред почетак Великог рата, јединог дужег периода у историји Националног театра када је у овој кући рад био потпуно прекинут, а који су срећним сплетом околности сачувани и део су фонда МПУС. Замишљено је да ова мобилна изложба буде нераздвајни додатак представи – публика која дође на „Српску трилогију“, у фоајеу Велике сцене ће моћи да погледа и пратећу поставку. Исту привилегију ће имати и посетиоци на гостовањима ове представе.

А у Музеју позоришне уметности Србије, најновија изложба је посвећена великом барду нашег глумишта Милошу Жутићу, који је пуне 24 године своје театарско умеће остваривао у Народном позоришту. „Милош Жутић – господин глуме“ је још једна у дугом низу

изванредних изложби коју је, инспирисана великим уметницима нашег театра, креирала музејски саветник Мирјана Одавић. И овог пута, она успева да на малом простору прикаже ванредно обиман и разноврстан опус уметника, за кога на почетку каталога који прати изложбу, бележи: „Милош Жутић, великан српске позоришне сцене и југословенског глумишта, отмен и господствен глумац, маг сцене, витез глуме, принц у краљевству речи и осећања, глумац интелектуалац, драгуљар језика и глуме, мисионар позоришта, фанатик културе говора и чистоте језика...“ Али она постиже и много више од тога – искусним оком и значком руком она вешто одабира камером ухваћене тренутке и од њих слаже животну причу, она дводимензионалним замрзнутим моментима дочарава срж уметника, прониче у његову природу, осећа његове дамаре. Господин глуме нас је напустио пре пуне две деценије. Господска је и изложба њему посвећена – сведене форме, крупни планови, мирне линије. Док се присећате нашег Мише, можда вас изненади и једно ново откриће – сведен на визуелно, лишен

јединственог, незамењивог гласа, представља нам се чаробњак сценске трансформације, тако снажне да понекад не препознајете његово, тако карактеристично, лице. А за све којима недостају Мишин

У последњем броју часописа Театрон, који МПУС објављује већ скоро четири деценије, објављен је и текст о великом балетском уметнику Милораду Мишковићу, који су Позоришне новине у целости преузеле.

неповољив вокал и беспрекорна дикција, ауторка је припремила и 25-минутни DVD са вешто монтираним разноврсним записима – одломцима из представа, филмова, ТВ драма и серија, приватним фотографијама.

■ Јелица Стевановић ■

ПРВА АИДА У ОВОЈ СЕЗОНИ

Повратак Јадранке

Вердијева „Аида“ ће вечерас бити први пут изведена у овој сезони, а у улози Амнерис ће наступити наша примадона Јадранка Јовановић, први пут у овој продукцији, што ће уједно бити њен повратак овој роли после паузе од пет година.

Да подсетимо, премијера „Аиде“ је била 10. априла ове године и проглашена је за најбољу представу у прошлој сезони. У вечерашњој представи остале улоге тумаче Сања Керкез (Аида), Јанко Синади-

новић (Радамес), Александар Стаматовић (Амонасро), Иван Томашев (Рамфис), Стефан Павловић (Краљ), Татјана Митић (Свештеница) и Ненад Чича (Гласник). За диригентским пултом ће бити маестро Ђорђе Павловић.

Иначе, Јадранка Јовановић је Амнерис последњи пут тумачила 2008, на реномираном оперском Фестивалу „Опернаир“, у Гарсам Кампу, у близини Беча. Специфичност ове манифестације чија се сцена налази на остацима средњовековног

■ М. Б. ■

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ „ХОЛАНЋАНИНА ЛУТАЛИЦЕ“

Дела Рихарда Вагнера на нашој сцени

Пре тачно два века, 1813, у Европи су рођена два музичка генија – Ђузепе Верди и Рихард Вагнер, без којих се оперска уметност данас не би могла замислити. Ова чињеница неминовно наводи на поређење: иста година рођења, иста професија, исто уметничко опредељење... а тако различити ствараоци! Иако је одавно усвојено да о укусама не треба распра-

оперу, будући да је по стилу била традиционалнија од мајсторових каснијих дела, па тиме и лакша за прихватање“, како објашњава музиколог Мелита Милин. Вагнеров либрето је певан у преводу Милана Димовића, представу је дириговао Иван Брезовшек, режирао Теофан Павловски, а сценограф је био Владимир Загородњук. На почетку

Следећу премијеру „Холанђанин“ је имао већ 6. маја 1938, и овог пута под музичким вођством Брезов-

цији (реално је приказан само један брод док се други тек назира, насликан, у позадини, море се не види уопште...) уз јасну импликацију да су за ово највише криви ограничавајући технички услови. Ипак, декор је био „врло сликовит, успео“. Милан Пихлер је у насловној улози био „сугестиван“ и испунио очекивања, Љубица Љубичић није успела да дочара карактер и емоцију лика Сенте а замерена јој је и лоша дикција, Жарко Цвејић је био „жив у својој успелој креацији“ Даланда, Крста Ивић је као Ерик био „свеж али без дикције“ коју није имала ни Манојловићка али је ипак „добро дала“ своју Мери.

Прво Вагнерово дело на послератном репертоару је поново био „Холанђанин“: премијера била 5. маја 1954, дириговао је Крешимир Барановић, редитељ је био Јосип Кулунџић, сценограф Станислав Беложански, а костимограф Милица Бабић. „Иако су извођачи били добри и искусни професионалци, опера је доживела само три извођења. Вероватно у жељи да се побољша оно што се сматрало slabим тачкама, упра-

резултат био још гори: дело је изведено свега два пута. Следећи покушај извођења ‘Летећег Холанђанина’ уследио је након пет година (1. априла 1963), али са подједнако незадовољавајућем успехом, будући да се и ово извођење могло видети само два пута“, бележи Мелита Милин.

Што се осталих Вагнерових опера тиче, на репертоару Народного позоришта „Лоенгрин“ је имао праизведбу 24. јуна 1926. Певан је превод Петра Коњовића, дириговао је проверени „вагнеријанац“ Брезовшек, редитељ је био др Бранко Гавела, сценограф Владимир Загородњук, а главне улоге су тумачили Ксенија Роговска (Елза), Евгенија Ваљани (Ортруда) и Лав Зиновјев који је за свог Лоенгрина добио лоше оцене. Стога је у следећој поставки, која је уследила после свега три године, 20. новембра 1930. у режији Зденка Книтла, у насловној улози наступио немачки тенор Ерик Ендерлајн. Упркос веома добрим критикама, ова представа је одиграна свега два пута. Последњи пут, овај наслов се на нашем репертоару појавио 11. октобра 1976, под диригентском палицом маестра Оскара Данона, у режији Младена Сабљића, сценографији Петра Пашића и костимима Љилане Драговић – чије креације је критика похвалила, као и неке од певача. Па ипак, и ова, до сада последња појава Вагнера на нашој сцени, била је кратког даха, представа је играна само те сезоне, укупно шест пута.

Вагнеров „Танхојзер“ је имао две премијере, у преводу Милоја Милојевића: 16. новембра 1934. у режији Ериха Хецела, са Брезовшеком за диригентским пултом и 26. септембра 1964, када је Оскар Данон био и диригент и редитељ. У првој поставци главну мушку улогу је (на немачком) тумачио Марио Шименц, Бахрија Нури-Хацић је била Елизабета, Милорад Јовановић – Херман, а Рудолф Ертл је наступио као Волфрам. „Говорило се да је тај први ‘Танхојзер’ у Београду вероватно био најскупља опера до тад постављена у Народном позоришту“, бележи Мелита Милин. Критика је волела ову представу, а очигледно и публика, јер је до последњег извођења, 21. јануара 1938. доживела чак 17 извођења. У Дановој поставци, ова опера је претрпела драстична скраћења – уместо четири, трајала је три сата, што је критика поздравила. Представа је одиграна седам пута.

■ Јелица Стевановић ■

„Холанђанин Луталица“, 1923.

вљати, неминовно је констатовати да је београдска оперска публика одмах безусловно прихватила и заволела првог, а све до данас остала прилично резервисана према стваралаштву потоњег. Наравно, ово је закључак који проистиче из статистика – а њима се уметност не мери. Критика, музички стручњаци и онај део публике флексибилнијег укуса, увек су се радовали појави Вагнерових дела на репертоару наше Опере.

Према истраживањима Слободана Турлакова, Вагнерове ноте су се са сцене Народного позоришта први пут чуле на концерту уприличеном поводом прославе празника Цвети, 7. априла 1873, када је један ученик београдске Гимназије отпевао арију из опере „Лоенгрин“. После овога, фрагменти из Вагнерових опера се све чешће изводе на концертима, али, по ондашњем обичају, и између чиновна на представама.

Прво цело дело немачког мајстора изведено на нашој сцени је била романтична опера у три чина „Холанђанин луталица“, 6. новембра 1923. „Избор је пао баш на ову

пете сезоне од званичног оснивања Опере, ова премијера је очекивана као важан уметнички догађај, др Милоје Милојевић је пре премијере одржао предавање о композитору и овом његовом делу. Критика је представу топло дочекала, нарочито истичући домет оркестра и маестра Брезовшека. Режији је замерено да је масе поставила шаблонски, ближе традиционалној оперској поставци него музичкој драми која је својствена Вагнеру, сценографија и костими су похваљени. У насловној улози, „импресивни“ Георгиј Јурењев је „силином свога баритона“ очарао критику, улога Сенте очигледно није одговарала Јелисавети Поповој, док се „савесно стилизована“ интерпретација Светозара Писаревића у улози Даланда критици допала. Улогу Ерика је на премијери тумачио Јосип Ријавец, Евгенија Пинтеровић је била Мери, а Милорад Милутиновић је тумачио Крманоса. Упркос веома добрим критикама и чињеници да је током прве сезоне одиграна девет пута, представа се после још четири репризе у следећој сезони, угасила.

петека, али у режији др Ериха Хецела и сценографији Станислава Беложанског. И овог пута критика упућује највеће замерке

У оквиру прославе два века од рођења Рихарда Вагнера и девет деценија од прве премијере једне његове опере на сцени Народного позоришта, „Холанђанин луталица“, наша Опера поново припрема ово ремек-дело немачког мајстора. Музичке припреме воде Дејан Савић и Ана Зорана Брајовић, а Дејан Миладиновић преноси своју редитељску и сценографску поставку из Даласа, Колумбуса и Милвокија, коју је „Вагнерово друштво“ из Њујорка прогласило за једну од три најбоље у САД 2003. Костимограф је Катарина Грчић Николић. Улоге спремају Миодраг Д. Јовановић / Александар Стаматовић / Стефан Павловић (Холанђанин), Ана Рупчић Петровић / Слађана Павловић / Тања Андријић (Сента), Драгољуб Бајић / Ненад Јаковљевић (Даланд), Дејан Максимовић / Јанко Синадиновић (Ерик), Александра Ангелов / Дубравка Филиповић (Мери), Дарко Ђорђевић / Данило Стошић / Ненад Чича (Морнар) – уз Оркестар и Хор Опере Народного позоришта. Премијера је заказана за 23. децембар.

режији која није довољно пажње посветила драмским односима и психологији ликова, те неадекватној сценографској концеп-

ва Опере је након четири године поново поставила то исто дело (4. децембра 1958), укључујући и неке нове певаче, али је

Константин Костјуков – уметничка снага Цезара

Првак београдског Балета и дугогодишњи директор овог угледног балетског ансамбла Константин Костјуков (1967), после завршене Државне балетске школе у Кијеву био је истакнути солиста у Балету познатог Театра „Шевченко“ у главном граду Украјине. После пет година играња бројних главних улога у овом позоришту, 1990. је дошао у нашу земљу, најпре је као првак Српског народног позоришта у Новом Саду, а од 1991. игра прве улоге на сцени Народног позоришта у Београду, као и на гостовањима у Шпанији, Канади, Немачкој, Француској, Јапану, Португалу, Русији, Кини, Кипру, Јужној Америци, Македонији и другим светским балетским центрима. Одмах по доласку у Београд, 1991, добио је Прву награду у конкуренцији балетских парова у Осаки (Јапан) заједно са нашом примабалерином Ашхен Атаљанц.

Своју виртуозну класичну игру учио је и усавршавао код чувених педагога Парсејева,

Стебељаке, Круглова, као и код изванредног педагога за дуетну игру Роберта Кљавина. Љубимац београдске публике је изрекао у једном интервјуу за часопис „Orchestra“ веома ауторитативно мишљење о односу балетског уметника и позорнице, истакавши да на сцену гледа „као на

дивљу животињу, које се не треба плашити“, већ треба настојати да „једним мозгом, једним телом, привучеш пуну пажњу хиљаду људи испред себе, да их убедиш оно што радиш на сцени... Мораш

због тога да имаш уметничку снагу Цезара“. Стога је Костјуков увек настојао да великом моралном снагом стекне самопоуздање, да воли себе у одређеној улози и да брижљиво припремљеном и усвојеном интерпретацијом играчких ликованадвлада сцену и оствари циљ ради којег је на позорницу и изашао. Своје веома разноврсне улоге је најпре обликовао физички, а онда је приступао емоционалној и интелектуалној надградњи, не губећи због тога контролу над самом игром. Костјуков је то назвао стављањем

улоге у „прикладни рам“, као што се то чини са уметничком сликом. У свему томе музика има изузетно место, оно што кореограф и композитор желе да прикажу гледаоцима мора, како наводи, пре свега „да уђе у моје вене“. Сарадња са кореографом је примарна и његово мишљење Костја поштује без поговора увек, чак и онда када би неку играчку фразу желео другачије да одигра.

Поред главних мушких ликова у традиционалним класичним балетским делима, Костјуков зна да је у току школовања упио извесну дозу „хероизма“ који се уочава и у осталом његовом репертоару. Осећа да ако одигра „Лабудово језеро“ или „Кихота“, онда много лакше игра „Даму с камелијама“ или „Песника Чајковског“, „Одисеја“ или „Триптихон“ и многе друге представе савременог, првенствено неокласичног репертоара. Набројати све његове целовите, а публици, критици и њему самом веома драге улоге, готово је немогуће у кратком новинском тексту. Треба се надати да ће нека будућа озбиљно срочена монографија

о прваку Константину Костјукову анализирати све његове различите и захтевне улоге као што су Спартак, Самсон, Цекил, Нижински, Грк Зорба, па улоге у „Посвећењу пролећа“, „Вуковима“...

Последњих година ужива у преношењу знања и искуства млађим играчима у Народног позоришту, али и у свом Балетском студију, који води са првакињом београдском Балета и својом супругом, Душком Драгичевић. Поред педагогије, свој уметнички пут види у кореографији, за коју сматра да је врхунац играчке професије али и веома одговоран посао, јер кореограф својом маштом, знањем и идејама води 50 или 60 балетских уметника. Чињеница је да организациони послови вођења ансамбла, које са успехом већ дужи обавља као директор Балета, не остављају много слободног времена али имајући у виду енергију и посвећеност уметничкој игри и већ потврђене резултате, може се од Костјукова очекивати да и у области кореографије покаже дубоку оданост Терпсихори.

(наставиће се)

До краја са својом Аидом

Живанова позоришна и животна сапутница, примадона Милка Стојановић, се присећа:

„Први пут сам чула Живана на телевизији и била запањена лепотом и снагом тог гласа и лепотом тог човека. Кад сам га 1966. видела да дебитује као краљ у 'Аиди', нисам обратила пажњу, били смо само колеге, дружили се, била сам окупирана својом каријером, годину дана после те премијере већ сам певала у МЕТ-у. Имао је име које је било већ познато.

Пре пробе 'Дон Карлоса' у Народног позоришту, 1968, стајала сам са корепетитором Зденком Марасовићем испред службеног улаза и угледала прекрасног човека са брадом, у карираној кошуљи (тада је први пут пустио браду) како иде низ Доситејеву улицу према улазу. То је био Живан. Као да ме је погодио гром. Нисам могла да одвојим поглед од њега. 'Да ли хоћеш да ме сачекаш, да после одемо на кафу?', питала сам га. Тако је почела веза, која је била толико интензивна, незадржива, да за мене

у емотивном смислу ништа значајније на свету није постојало... до последњег дана. Одмах сам се развела од претходног мужа. Из виле на Дедињу изашла сам са два кофера.

Отишла сам у Келн да певам своје представе, а Живан је отпутовао у Барселону, да пева Гремину у њиховој Опери. Стал-

Пред премијеру „Аиде“ у Народног позоришту 1966. године, „Новости“ су објавиле текст са насловом „Милка Аида, Живан Фараон“.

но смо разговарали телефоном, телефонски рачун је био скоро 2.000 долара... Једва сам добила визу за Шпанију. Иако је Живан сутрадан имао представу, целе ноћи смо се возили фијакером по Барселони...“

Милка и Живан су своју љубав крунисали браком и преселили се у кућу коју су сами купили на Јулином брду. Веома често су били раздвојени, обома су каријере биле у великом успону. Ко-

лико су једно другом недостајали, видело се када је Милка неку годину касније гостовала у Кијеву са „Травијатом“, а Живан био у Берлину. Сазнао је када њен воз пролази кроз Берлин и чекао је усред ноћи на станици, са сендвичима. Успели су да, као две особе снажне индивидуалности, два велика уметника, љубав и брак сачувају 42 године... до његовог краја.

Током каријере нису често наступали заједно у представама, али када је Милка 1993. године отишла из Народног позоришта, њихова уметничка сарадња се интензивирала. Одржали су бројне концерте по Србији, Македонији, Републици Српској, Америци... Посебно су били запажени њихови наступи у замку у Врњачкој Бањи. Одржали су укупно 235 концерата, а последњи је био 28. децембра 2011. у Пироту.

Много концерата су имали и у Русији – сам Живан више од 700. После наступа у Самари, 2002, испраћени су са цвећем и сузама. Валентина Терјешкова је

лично предала Живану Орден руске владе за развијање руско-српског пријатељства у Руском дому, 2003. Живан се посебно истицао у извођењу руског репертоара, што су забележили и музички критичари: „Живан Сарамандић својим гласовним предиспозицијама, познавањем стила интерпретације руског репертоара и, не мање важно, импозантном појавом и веома покретљивом и проживљеном игром, идеалан је Сусањин па је својим наступом обиљежио представу. Посебно се издвајао у финалу велики Сусањин предсмртни приказ“, објавило је загребачко „Око“, 18. јула 1985.

Живанове наступе у суперлативима оцењују и други

инострани критичари: „Живан Сарамандић поседује сензационалан соно ран бас спојен са маркантном фигуром. Трагични Пушкинов лик Бориса обојио је искреношћу, хуманизмом и дубоким сензибилитетом. Нарочито импонује што је избегао већ традиционалну особину других тумача ове изузетно компликоване роле, који своје вокално-сценске недоречености и немоћи прикривају рушењем декора. Напротив, сјајним и проживљеним тумачењем лика руског цара, изазвао је бурне акламације препуног гледалишта“, бележи критичар „Лудове демократије“ из Прага.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ДЕЦЕМБАР 2013.

недеља 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 01	понедељак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 02	уторак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 03	среда 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског 04	четвртак 19.30 ГОСПОЋА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 05	петак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 06	субота 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепеа Вердија 07
недеља 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 08	понедељак 20.00 ПРОФЕСОРКИ, С ЉУБАВЉУ концерт у част примадоне и професорке Бисерке Цвејић 09	уторак 20.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“	среда 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 11	четвртак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 12	петак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 13	субота 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепеа Вердија 14
недеља 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 15	понедељак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 16	среда 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 18	петак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 20	субота 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 21	недеља 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 22	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 24
среда 19.00 ХОЛАНЂАНИН ЛУТАЛИЦА опера Рихарда Вагнера 25	четвртак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 26	петак 19.30 ДОН ПАСКВАЛЕ опера Доницетија 27	субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Гаэтана Росинија 28	недеља 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 29	понедељак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 30	понедељак 20.00 НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ 13. јануар

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

недеља 20.30 МУЗИКА У ЗДРАВЉЕ хуманитарни концерт поводом Светског дана борбе против AIDS-а 01	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 02	уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 03	среда 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 04	четвртак 20.30 МОЈЕ БИВШЕ И МОЈИ БИВШИ гостује Књажевско српски театар Крагујевац драма Ди Си Џексона 05	петак 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 06	субота 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 07	недеља 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 08
понедељак 20.30 ОГВОЏБЕНА драма Горане Баланчевић 09	уторак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 10	среда 19.00 МУЗИКА АНЂЕЛА хуманитарни концерт у организацији Агенције „Звездане стазе“ 11	четвртак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 12	петак 20.30 ВЕЧНИ ВЕРДИ концерт поводом 200 година од рођења композитора 13	субота 11.00 У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ – ВАГНЕРОВ „ХОЛАНЂАНИН ЛУТАЛИЦА“	субота 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 14	недеља 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 22
недеља 20.30 ДА ЛИ ЈЕ ТО БИЛА ШЕВА? гостује Краљевачко позориште драма Ефраима Кишона 15	понедељак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 16	уторак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симиновића 17	среда 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 18	петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 20	субота 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 21	недеља 12.00 НОВОГОДИШЊЕ КРСТАРЕЊЕ СА МАРИНОМ НА БРОДУ „3 У 1“ концертна представа за децу и родитеље 22	недеља 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 22
понедељак 20.30 КОШТАНА гостује Народно позориште Nepsin haz Суботица драма Борисава Станковића 23	уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 24	среда 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 25	четвртак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 26	петак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 27	субота 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 28	недеља 20.30 ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА драма Стевана Пешића 29	понедељак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 30

ДОГАЂАЈИ У ДЕЦЕМБРУ

- 01.12. **МУЗИКА У ЗДРАВЉЕ** – хуманитарни концерт у извођењу солиста Опере и Гудинског квартета „Едит“, гост вечери Милка Стојановић – поводом Светског дана борбе против AIDS-а, у организацији асоцијације „Жена“; Сцена „Раша Плаовић“
- 05.12. **МОЈЕ БИВШЕ И МОЈИ БИВШИ**, драма Ди Си Џексона, гостује Књажевско српски театар Крагујевац, Сцена „Раша Плаовић“
- 09.12. **ПРОФЕСОРКИ, С ЉУБАВЉУ**, концерт поводом 90 година живота и 35 година педагошког рада Бисерке Цвејић, у 20 часова, Велика сцена
- 10.12. **ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“**, у 20 часова, Велика сцена
- 11.12. **МУЗИКА АНЂЕЛА**, хуманитарни концерт у организацији Агенције „Звездане стазе“, у 19 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 13.12. **ВЕЧНИ ВЕРДИ**, концерт соло песама и оперских арија поводом 200 година од рођења композитора из циклуса „Пут ка белканти“, професора Николе Китановског, Сцена „Раша Плаовић“
- 14.12. **У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ – ВАГНЕРОВ „ХОЛАНЂАНИН ЛУТАЛИЦА“**, у 11 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 14.12. **ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА**, у 12 часова
- 15.12. **ДА ЛИ ЈЕ ТО БИЛА ШЕВА?**, драма Ефраима Кишона, гостује Краљевачко позориште, Сцена „Раша Плаовић“
- 22.12. **НОВОГОДИШЊЕ КРСТАРЕЊЕ СА МАРИНОМ НА БРОДУ „3 У 1“**, концертна представа за децу и родитеље аутора Марине Милић Апостоловић, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 23.12. **ХОЛАНЂАНИН ЛУТАЛИЦА / ПРЕМИЈЕРА**, опера Рихарда Вагнера, Велика сцена
- 23.12. **КОШТАНА**, драма Борисава Станковића, Гостује Народно позориште Nepsin haz Суботица, Сцена „Раша Плаовић“
- 13.01. **НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ**, у 20 часова, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У ДЕЦЕМБРУ

- 12.12. **КИР ЈАЊА** | Пожаревац
- 13.12. **ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА** | Кичинер, Канада
- 14.12. **ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА** | Торонто, Канада
- 15.12. **ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА** | Винзор, Канада
- 15.12. **КИР ЈАЊА** | Беч, Аустрија
- 18.12. **УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ** | Студентски град

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавачка Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић, Вања Косанић | Сарадници: Милица Зајцев, Марија Кнежевић, Ивана Стојковић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Користићене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА